

har læst i en gammel, men en troværdig Bog, at fra Hjertet udgaaer Livet, og naar Hjertet altsaa er Dronningen, mener jeg, at Forstanden maa være Dronningens ærbødige og lybige Tjener. Jeg skal imidlertid tillade mig at tage det ærede Medlems Udtalelse til Indtægt i det foreliggende Tilfælde, og jeg vil da sige, at det forekommer mig, at det, efter de Ulykker, der ere overgaaede Danmark, idet det saakaldte danske Monarchi gik istykker og splittedes ad, ligger lige for den danske, sunde, jævne Forstand, at efter at Fællesskabet er ophævet, og efter at der ingen Fællessager er længere, synes det ogsaa, at Fællessforfatningen, og dermed tillige Rigsraadet, maa være ophævet.

Formanden: Det ærede Medlem vilde tillade mig en Advarsel. Jeg accentuerer Ordet „synes“; men jeg beder det ærede Medlem vogte sig for at gaae videre i den Retning, han begyndte at slaae ind paa.

Madfen: Dersom det var, som det nu ikke er, hele det danske Folks eller den overveiende Deel af det danske Folks Ønske at faae Grundloven af 5te Juni 1849 med sammes Valglov ophøiet til eneste Rigslov i Danmark, dersom et stort Tog nu, ligesom i Martinsdage 1848, bevægede sig her op imod Christiansborg Slot, dersom den overveiende Deel af det danske Folk gjennem den største Deel af Rigsdagen nedlagde for Hans Majestæt Kongen og hans Regjering det Ønske: Vi bede og begjære, at vi maae faae Grundloven af 5te Juni 1849 og dens Valglov ophøiet til Rigslov, saa mener jeg, at det var en let Bei at komme ud af Uføret paa, og jeg skulde saa dog troe, at Rigsraadet, naar der var dansk Blod i det, vilde sige: Ja, er det det danske Folks Ønske, ville vi neblægge vore Mandater og takke af til Bedste for Grundloven af 5te Juni 1849 og til Bedste for Rigsdagens Gjenindsættelse i dens grundlovsmæssige Rettigheder.

Grundtvig: Hans Excellence Udenrigsministeren og Conseilspræsidenten bemærkede, at jeg synes reent at have glemt Grundloven, eller en Grundlov vilde jeg helst sige, af 18de November 1863 over den gamle Grundlov af

5te Juni 1849; men det er vistnok, at den har jeg slet ikke glemt, men jeg troede virkelig ikke, at det høie Ministerium ønskede at faae den omtalt mere end nødvendigt. Det var, saavidt jeg veed, slet ikke en Grundlov for Danmarks Rige, jeg veed ikke rettere, end at den var kun en Grundlov for Monarchiet, saavidt som Monarchiet da endnu holdt sammen. Jeg veed ikke rettere, end at den var en Lov, som vor nuværende Konge kun paa Grund af Omstændighedernes Tryk vilde autorisere. Jeg veed endelig ikke rettere, end at denne Lov idetmindste var Paastudet for Tjenstligheberne fra Preussens og Østerrigs Side, og jeg veed ikke, at den har haft nogen som helst anden Virkning i Verden end den. Nu kan det jo nok være, at jeg tager feil, men jeg skulde dog troe, at det maatte være saa, at denne Grundlov saa lidt kan staae iveien for nogen Bestemmelse om Grundloven af 1849, at dersom Regjeringen havde Ret og Grund til at slutte Wienerfreden, hvorved Monarchiet altsaa opløstes, maatte den vistnok dog ogsaa have haft Grund og Ret til, hvad Dieblik den vilde, at ophæve Rigsraadet.

Formanden: Jeg kan ikke tilstøede, at noget Medlem udtaler en saadan lovstridig Sætning.

Madvig: Forhandlingerne i en lovgivende Forsamling kunne have en dobbelt Egenstaa, den første, meest umiddelbare, at virke paa Overbeviisningen hos Forsamlingen selv, den anden, at virke udenfor hos Folket og lade Folket see i det rette Lys, hvad der vedtages af den lovgivende Forsamling. Jeg troer, at de Forhandlinger, vi her føre, ikke ved at fortsættes længere ville gjøre nogen Nytte i nogen af disse Retninger, jeg troer ikke, at der vil fremkomme nogen forandret Overbeviisning hos Medlemmer af denne Forsamling, fordi den Overbeviisning, der medbringes, er for fast, fordi de Grunde, der fremkomme, ere hørt for ofte, og jeg gjentager — det ærede Medlem, der har stillet Endringsforslag, maa tilgive mig det — han har heller ikke idag sagt Noget, vi ikke have hørt før, og det er lidet at vente, at der skulde skee nogen Indvirkning paa